

запуши и се загледа въ отворения прозорецъ.

Влакътъ фучеше въ тъмнината и от време навреме въ освѣтеното пространство на прозореца пробѣгваше нѣкое зашумѣло дърво, [или бързо се стрелваше телеграфенъ стълпъ. Вжтре се носѣше равна глъчка и сумтежъ на спящи хора. Нѣкжде въ дъното, два мързеливи гласа проточено извиваха :

... но ще бжде много късно —
азъ ще гния въ гробъ студень.

Пѣсенъта потъна въ гърмола на колелата. Пролетѣха лампитѣ на нѣкаква гара, дето влакътъ не спираше. Децата се изправиха до прозореца :

— Я-а! Ей го още единъ градъ!

Човѣкътъ съ кожената фуражка обърна глава и ги огледа. Тѣ бѣха въ вехти, изпокжсани дрешки, съ царвули и огромни навои, които стигаха почти до пояса. На главитѣ си имаха нѣкакви чудновати, опърпани каскети. Две отъ тѣхъ бѣха въ шалвари, въ гумени еминии и носѣха избѣлѣли фесове.